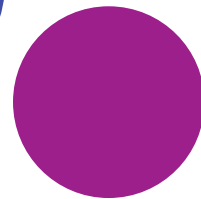
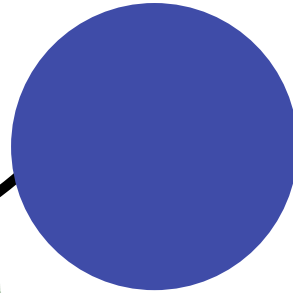

Korte Verhalen Club

Wat is je grootste wens

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen,

Met een onderwerp als ‘Wat is je grootste wens’ moet ik onwillekeurig denken aan een film met Sandra Bullock: Miss Congeniality. In die film wordt de draak gestoken met de standaardteksten die de dames tijdens een miss verkiezing uitspreken tijdens het mini-interview dat de presentator met elk van de kandidates heeft. Steevast eindigt het gesprek dan met de wens voor wereldvrede, uitgesproken door de kandidates.

Je kunt verwachten dat grote thema’s als oorlog/vrede, gezondheid en rijkdom, ook in deze bundel de boventoon voeren. Dat valt alles mee. De schrijvers zoeken het dicht bij zichzelf/dicht bij huis en ik twijfel er geen moment aan dat elk van de schrijvers sterk vóór wereldvrede en gezondheid voor elk mens is.

De realiteit is dat er nog veel te verbeteren valt op het gebied van gezondheid, door allerlei vervuiling te beperken en ook gedrag aan te passen (roken, drinken). En wereldvrede lijkt mij een illusie, zolang allerlei partijen (landen, bedrijven) belang hebben bij spanning tussen landen, zoals nu met Oekraïne en Rusland het geval is en in het Midden-Oosten in Jemen.

Veel wensen zullen on vervuld blijven, maar zijn daarom niet minder gemeend. Mijn grootste wens is daarom: wereldvrede!
Een prettige zomer gewenst en tot in september!

Ronald Jelsma

Inhoud

Sandra Schaaper	5
Mieke Wijminga	8
Dicky Spee-Schut	9
Anna	10
Ab Helsloot	13
S. de Kok	15
Jelske Boonstra	17
Gea van Zadelhoff	19
Cootje Bronner	21
Anneke Kettenes	23
Gerda Andriesma	26
Fred Steinkühler	28

Wat is je grootste wens

Gezondheid

Gezonde mensen hebben vele wensen, zieke mensen hebben er maar één. Gelukkig ben ik niet ziek, maar ik realiseer me heel goed hoe belangrijk gezondheid is, vandaar dat gezondheid mijn grootste wens is. En ik gun iedereen gezondheid.

Naar aanleiding van het thema verzong ik het volgende verhaaltje.

Anne woonde met haar ouders en haar broertje in een rijtjeshuis dat in een 'gewone volksbuurt' stond.

Ze was 18 jaar en studeerde voor accountmanager, ze deed hiervoor enorm haar best, ze studeerde trouw en verdiepte zich volop in de studie.

Ze was ambitieus en had vele wensen: ze wilde een carrière, veel geld verdienen en later met een man trouwen die een ambitieus acteur was, samen zouden ze in een mooi groot vrijstaand huis gaan wonen, vlakbij de stad. Dat huis moest van alle gemakken voorzien zijn en een grote inloopkast hebben voor de mooie dure design kleding; tassen en schoenen die ze zou hebben. Er moest een sauna in haar huis komen en een jacuzzi.

Uiteraard zou ze ook een werkster willen hebben die het huis schoon en netjes hield. En een tuinman, want ze wilde haar handen niet vies maken, laat staan haar mooie gemanicuurde en gelakte nagels breken. Ze zou de ene week naar de kapper gaan en de andere week naar de schoonheidsspecialiste, ze wilde rijk leven en pronken met haar uiterlijk en niet 'zo burgerlijk ieder dubbeltje om hoeven te keren' zoals haar moeder.

Ze wilde iedere week chic uit eten en lunchen met vriendinnen.

Ze wilde shoppen zo vaak ze kon. In een grote Mercedes rijden met open dak, zodat iedereen haar goed kon zien, en samen met haar man naar luxe party's en uitjes gaan.

Haar man zou 'een pronkstuk moeten zijn', waar iedere vrouw voor viel, maar die alleen om háár gaf. Hij zou een rijke gevierde beroemdheid zijn die haar mee nam naar de grootste premières.

Dat was haar grootste wens...

Haar ouders waren trots op Anne omdat ze zo enorm goed haar best deed, maar ze maakten zich ook wel een beetje ongerust. Anne was 17 en ging nooit 'op stap' met haar buurtgenootjes of medestudenten, als haar ouders vroegen waarom ze dat niet deed haalde Anne haar mooie neusje op en zei ze hooghartig dat zij niet haar type waren en dat ze na de studie als ze goed verdiende 'de schade wel zou inhalen'.

Haar broertje Niels was compleet anders, Niels had op school voor het 'pretpakket' gekozen en maakte zich niet druk om de studie. ook naast school koos hij voor het pretpakket, leek het wel. Niels had ontzettend veel vrienden en was met hen (behalve met zijn studie) altijd ergens mee bezig, hij hielp ook zijn ouders met het werk in de tuin en garage (hij was absoluut niet bang voor vieze handen).

Ambities had Niels niet, zijn grootste wens?

Hij wilde in het hier en nu genieten, je leeft tenslotte maar een keer zei hij altijd en genieten deed hij.

Het was vrijdagmiddag en, om het weekend in te luiden, ging Niels met zijn vrienden zwemmen in het kanaal, ze sprongen dan van de brug af het kanaal in en Niels 'de levensgenieter' was een durfal die altijd als eerste iets nieuws ondernam. Er was een nieuw steigertje aangelegd, waar een bordje bij stond: niet duiken. Niels lachte er om en dook toch van het steigertje.... Maar in het water waar hij dook lag een betonnen plaat die hij niet had gezien, hij dook bovenop de plaat en hoorde zijn wervels kraken. Een van zijn vrienden haalde hem zo snel mogelijk uit het water en legde hem op de wal, Niels was flauw gevallen van de pijn. Ze belden gelijk 112, hulp kwam, Niels kreeg een kraag om en ze legden hem zo voorzichtig mogelijk op de brancard. Zijn ouders werden vanuit het ziekenhuis gebeld, zij brachten Anne op de hoogte en gingen gedrieën naar Niels in het ziekenhuis en schrokken zich wild toen ze die 'levensgenieter' daar zo bleek en stil zagen liggen met allemaal aangesloten meetapparatuur. De dokter vertelde hen dat hij nog niet zeker wist wat Niels mankeerde, maar dat hij erg bang was voor een dwarslaesie en dat er kans was dat Niels misschien nooit meer zou kunnen lopen, staan of zelfs zijn armen of handen gebruiken. Anne ging gewoontegetrouw gelijk naar haar kamer om te studeren zodra ze thuis was met haar moeder, hun vader was bij Niels gebleven.

Achter haar bureau kwam pas echt het besef bij Anne: wat vreselijk!

Ze keek even vertwijfeld naar haar computer en hoorde toen haar moeder snikken. Anne beseftte toen dat zij op dat moment even niet voor haar carrière kon kiezen, maar voor het hier en nu! Ze liep naar haar moeder en samen huilden zij in elkaars armen. Daarna pakte haar moeder het mooie gezichtje van Anne tussen haar handen en keek Anne dankbaar aan. “Dank je lieve Anne dat we ons verdriet kunnen delen, zei haar moeder, dit doet me echt goed, ik hou zo van jullie allebei ook al zijn jullie zo ontzettend verschillend; doordat jij altijd ambitieus bent realiseer ik me ook dat wij de moed niet mogen opgeven, De dokter is nog niet zeker van Niels zijn beperkingen of herstel en wij moeten er als gezin zijn voor Niels maar jij moet daar zeker niet jouw studie voor opgeven.” Anne zei “Ik ga meer voor jullie en Niels doen mama, we maken een schema zodat we alle drie om beurten bij hem kunnen zijn als hij slaapt, of als hij revalideert. En ik zal je helpen thuis. Ik loop wat voor op mijn studie dus dat komt nu goed van pas en als dat nodig blijkt kan ik mijn extra vak ook later weer opnemen.”

’s Avonds laat kwam haar vader heel verdrietig thuis, “Niels slaapt nog en we weten nog niet veel meer” zei hij.

Anne ging links naast hem staan en haar moeder rechts.

“Op dit moment hebben we alle drie maar één grootste wens” zei Anne:

“Dat het goed komt met Niels” zeiden ze in koor.

Sandra Schaaper

Wat is je grootste wens?

Alles heeft een begin, een midden en een einde.

Voor het begin zijn daadkracht en creativiteit nodig.

Het midden vraagt om volharding en doorzettingsvermogen.

Aan het einde is er moed vereist om alles weer los te laten, bewust af te ronden en te genieten van wat volbracht is.

Nu mijn allerliefste hartsvriendin zo plotseling moet aanvaarden dat haar leven eindig is, is mijn grootste wens dat zij deze moed heeft.

Mieke Wijminga

Wat is je grootste wens

Voor mijzelf heb ik niet zoveel te wensen. Ik heb een dak boven mijn hoofd, een lekker bed, genoeg kleding. Eten en drinken, hobby's die ik kan uitoefenen.

Twee favorieten op het ogenblik. Haken en schrijven.

Op mijn 50e ben ik begonnen met mijn dagboeken. Nu ben ik bijna 79 jaar. Dus er liggen heel veel schriften en dagboeken in kasten en laatjes. Mijn grootste wens zou zijn, ooit een keer een boek uitgeven. Alleen hoe je dat moet aanpakken weet ik nog niet.

Een veel belangrijker wens dan dit is, dat er ooit een einde komt aan alle oorlogen, rampen en armoede. Dat het ook goed mag gaan met onze kinderen en kleinkinderen. Dat we leren meer naar elkaar om te zien. Ik weet dat ik daarin ook tekortschiet. Meer wensen heb ik op het ogenblik niet.

Bij deze wens ik iedereen een mooie zomer toe

Dicky Spee

Mijn grootste wens

Heel grote wensen heb ik eigenlijk nooit gehad: ik heb geen bucket list of zo. Geen lijst van landen waar ik graag heen wil, en geen dromen over een huisje aan een ongerept strand of hoog in de bergen.

Toch heeft zich de laatste tijd een dringende wens ontwikkeld, en dat komt doordat mijn gezichtsvermogen sterk achteruit is gegaan. Het heeft zelfs zorgwekkende proporties aangenomen. Als ik 's nachts uit het raam kijk zie ik met mijn linkeroog twee manen en met mijn rechteroog zelfs drie. En soms zie ik onverklaarbare donkere vlekken. Achter het stuur van de auto ben ik ook niet meer te vertrouwen maar gelukkig kreeg ik op mijn laatste vakantiereis een lift van een vriendin. Op de autoroute in Frankrijk waarschuwde ik haar: "Pas op, er komt een grote vrachtauto aan op onze weghelft!" Verbaasd zei ze: "Nou, die rijdt dezelfde kant op als wij, hoor!" En even later wees ze mij op het water van de Somme in een uitgestrekte baai, waarop ik zei: "Ik zie alleen maar keien". Pas na ingespannen kijken zag ik helder water bewegen over die keien heen." We gingen op schildervakantie en het zal iedereen duidelijk zijn dat ik veel van de prachtige vergezichten gemist heb. Ik heb me voornamelijk beperkt tot onderwerpen binnen handbereik: prachtige bloemen en strandtaferelen.

Nee, het is niet leuk, slecht zien. Het perkt je wereld in en je wordt er onzeker van. Ik was dan ook blij dat ik enkele maanden geleden een consult kreeg bij dokter Hwan van Eyescan, een oogkliniek in Alkmaar. Hij zei dat ik dringend toe was aan een staaroperatie aan beide ogen. En, wat voor mij een wonder leek, dat ik, als ik geluk had, mijn gezichtsvermogen voor 100% terug kon krijgen door beide ooglenzen te vervangen: een ingreep van 15 minuten. De oude ooglenzen zouden verpulverd en verwijderd worden en de gloednieuwe kunstlenzen werden daarna op ingenieuze wijze ingebracht. Een staaltje van moderne techniek dat tegenwoordig voor iedereen ter beschikking staat.

En nu vandaag, 3 juli is het dan bijna zover. Morgenochtend word ik bij dokter Hwan verwacht, om kwart voor negen. Vandaag moet ik ter voorbereiding

driemaal druppels inbrengen op mijn rechteroog dat als eerste aan de beurt is. Dat vereist enige oefening, en een kennis heeft mij een 'druppelbril' geleend, een bril met gaatjes waarin de druppelaar precies past. Het ging vanochtend de eerste keer nog niet meteen goed, maar oefening baart kunst, neem ik aan.

Morgenochtend word ik opgehaald door een vriendin die in de kliniek op me wacht en na afloop thuisbrengt, waarschijnlijk met een ingepakt oog.

Spannend! Maar ook: geweldig dat dit kan! Want als ik denk aan mijn moeder die, jaren geleden, tegen haar tachtigste ook slechter ging zien, dan ben ik echt een geluksvogel. In haar tijd was een staaroperatie nog niet zo gangbaar en daar kwam bij dat zij het niet aandurfde. Het joeg haar zo'n schrik aan dat wij niet meer aandrongen. Ze haalde liever 'grote letter'-boeken uit de bibliotheek en ze had altijd een vergrootglas op tafel liggen.

Ja, dat is dus momenteel mijn grootste wens: dat het morgen goed zal gaan en dat ik binnenkort de wereld weer zal mogen zien in al haar schoonheid. En mocht het onverhoopt niet lukken, zou er iets misgaan dan zal ik me moeten troosten met de gedachte dat ik in de voorbije 80 levensjaren al onnoemelijk veel heb mogen genieten van prachtige landschappen, vergezichten en schilderijen. En dat ik dankbaar moet zijn. En ook dat er nog een andere vorm van zien bestaat die in feit veel belangrijker is: het zien van de waarde van dingen, van mensen, van alles om je heen, en dat kun je ook met je ogen dicht. Het zien van verbanden, de samenhang van alles, de dingen in de natuur, van alles wat leeft. Er zijn vele manieren van zien.

Ik zie jou

Ik zie jou staan

Ik zie jou niet staan

Ik zie jou niet zitten

Zie je wel!

Ik zie wel of ik vanavond kom

Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Ik heb het gevoel dat ik niet gezien word

Ik zal wel zien

Ik zal zien het op te lossen

Tot ziens!

Ik zal de komende dagen zien door te komen.

En je zult zien dat, als deze grootste wens vervuld wordt, zich een volgende grootste wens aandient.

We zullen zien!

Anna

Wenselijk

Als kind mocht je een wens doen als je een melktand kwijtraakte en in het gunstigste geval lag er een muntstuk onder je kussen. Een ander fenomeen was het moment dat je een losse haar op je vinger had van je wimper. Mocht je ook een wens doen. Voor Sinterklaas mocht je een wensenlijstje maken in de hoop, dat Sinterklaas een pakje in je schoen deed met een cadeautje dat op je lijstje stond. Toen ik 10 jaar werd, had ik als grootste wens om een drumstel te krijgen. Tot dan toe speelde ik op de potten en pannen uit de keuken, met pollepels als drumstokken. Mijn gebeden werden verhoord, want ik kreeg een drumstel. Het waren allemaal materiële zaken, die je als kind belangrijk vindt. Je weet ook niet beter.

Als je ouder wordt heb je ook nog wel wensen. Een fijne relatie, Een prachtig huis om in te wonen, die mooie auto voor de deur, een goed betalende baan en regelmatig op vakantie, etc. etc. Maar je gaat je ook steeds meer beseffen dat dat wel om materiële zaken gaat. Ook al is het een cliché: een goede gezondheid wens je jezelf en je geliefden toe.

Inmiddels 21 jaar geleden, is mijn vrouw op 49-jarige leeftijd aan kanker overleden. Op het moment dat we dit bericht kregen wens je dat de ziekte kan worden bestreden en dat je weer geheel beter wordt. Alle andere [materiële] wensen die je misschien op dat moment had, vervagen als sneeuw voor de zon. Beter worden, dat was de koers die we wilden varen. Helaas is deze wens niet uitgekomen.

Iets wensen kan over het algemeen wel als positief worden gezien. Als het wensen overgaat naar verwensen krijgt het woord een geheel andere betekenis. Dan heeft er vaak tussen twee mensen het nodige chagrijn afgespeeld waardoor de één de ander dermate kan vervloeken dat dit tot gekke situaties en verwensingen kan leiden.

Zo in het dagelijkse leven wensen we mensen regelmatig iets toe. “Ik wens je een fijne vakantie”, “Ik wens je een goed eindexamen toe”, “Ik wens je een voorspoedige bevalling”. Aan het eind van het jaar gaan we ook weer wensen. “Ik wens je mooie feestdagen en een voorspoedig, gelukkig, gezond en liefdevol jaar toe”.

Zelf heb ik geen echte wensen. Ik doe de dingen die ik graag doe, zoals muziek maken, schilderen en verhalen schrijven, culturele activiteiten, uiteenlopend van theaterbezoek tot dwalen in musea en samenzijn met familie en vrienden. Maar ook genieten van de Bergense omgeving en van Nederland. Dus geen grootste wens voor mij.

Ab Helsloot

Mijn grootste wens....

In welke categorie van wensen ga ik kijken? Ik heb een veelvoud aan wensen: nummer 1: vrede, welzijn. Mijn grootste, tussen mijn eerste en mijn laatste traan? In soorten en maten komen ze langs: basisbehoeften, duurzame zaken, ambities, constante, vluchtige, momentane, bevestigingen, dromen en illusies, stokpaardjes.... Wat doet mij het meeste leven? Wat geeft mij zin, warmte en energie? Waar geniet ik ten volle van? Wat geeft me een gevoel van nabijheid? Wat maakt mij enthousiast? Wat ten diepste? Dan kom ik in de categorie van de diverse soorten en maten van liefde.... En breng dat maar eens onder woorden!

Op rolletjes

Een kinderwens van mij was een paar rolschaatsen. Dat zat er bij ons thuis niet in. Maar ik had er visioenen van. En wat gebeurt er? Ik val van de step vlak voor huis en breek daardoor mijn linkerarm. De rechter had ik al eens gebroken en ik was daardoor linkshandig geworden. Uitgerekend voor onze winkel... Daar staat mevrouw Wind: een zeer rijke dame vind ik, want die heeft een soort bontmantel aan en koopt het duurste fruit, waar wij alleen het nakijken hadden. Zij heeft medelijden met dat huilende achtjarige kind en belooft een cadeau als ze flink is. Ik krijg prompt weer visioenen: heerlijk door de stad op rolschaatsen roetsjen! En ik word meteen heel flink! Mijn vader gaat dan met mij door de stad alle EHBO's van de ziekenhuizen af om behandeling en gips. Er is nergens gips meer! Ik houd het vol: heel flink met lippen op elkaar! Uiteindelijk lukt het mijn vader bij het Duitse militaire hospitaal, met zijn mooiste Duitse mond, een behandeling en gips los te krijgen. Zes weken volgen van wachten en weer rechts worden. Na die weken oefenen met een arm die verkeerd gezet was... Maar ik: flink! Weken, maanden gaan voorbij... geen cadeau, geen rolschaatsen... niets! Ik laat mijn vader mijn teleurstelling weten en hij spreekt mevrouw Wind voorzichtig aan. En ja hoor: daar komt een

cadeau: een Verkade- plakplaatjesboek met een halve stapel van die plaatjes.
Heel flink plak ik géén plaatjes! Zonder rolschaatsen gaat mijn leven al heel lang op rolletjes verder.

PS. Bij een tv-reportage over de EHBO, waar een jongetje met een gebroken arm binnenkomt word ik prompt niet goed.

S. de Kok

Mijn grootste wens is...

Ja, dat wordt moeilijk en ook weer niet. Mijn grootste wens was ooit op een groot stuk natuurgebied te wonen wat ik helemaal zelf mag beheren! We (mijn partner) en ik hebben een paar keer een poging gedaan. Een keer in Zuid-Frankrijk in de bergen, dichtbij een natuurgebied. Daar stond een ruïne op een prachtige plek. Wij werden op het landje wat er bij hoorde rondgeleid en daar werd ik zo enthousiast van. Een eigen bron, veel bomen, een plat stukje voor de everzwijnen, kortom, toen werd mij duidelijk wat ik zou willen. Helaas, een ruïne kopen in Frankrijk is erger dan hier een huis kopen. Een 'huis' hoort toe aan de hele familie die over heel Frankrijk verspreid woont. En niemand wil verkopen, het is altijd te weinig wat er geboden wordt. Die ruïne hebben we uit ons hoofd gezet. Mijn partner zag er een heel huis in, had grootse plannen, wat ik niet zag zitten, want ik wilde niet voorgoed in Frankrijk wonen en het was wel heel erg afgelegen en onbereikbaar met slechte wegen. Niet te fietsen, nee, niet voor ons. Maar toen is wel mijn verlangen gewekt naar een eigen stukje land. Later hebben we een tijdje op 2 honden gepast in Amerika, ook op een groot stuk land en ik voelde me daar echt thuis op dat land, heerlijk. Lopen met 3 honden over het landgoed! Dat duurde 3 weken en we gingen weer terug naar Nederland. Nog weer later, niet zo heel lang geleden, kwamen we tijdens een lange fietstocht in Spanje in de bergen van Siërra Nevada terecht op een prachtige plek. Daar huurden we een tijdlang een hut op een soort camping en kwamen we vaak terug, ook daar droomden we van een stuk grond met een huis, maar ook dat ging niet door. Blijkbaar niet voor ons weggelegd! Terug in Nederland wist ik wel dat ik niet altijd in Amsterdam wilde blijven en ik zocht een plek buiten, dichtbij openbaar vervoer, niet te ver van Amsterdam, in een mooi natuurgebied en zo kwam ik, via via, terecht op een bungalowpark in Groet, een mooi bosrijk park, dichtbij de duinen, de zee en de polder, veel wandel- en fietspaden. Hier kon ik een klein huisje het hele jaar door huren, waar ik de eerste jaren een genoeglijke plek had. Nu heb ik een eigen groter

huisje op hetzelfde park met een eigen tuintje, wat ik helemaal zelf mag onderhouden en inrichten. Mijn grootste wens is uitgekomen! Het landgoed is wat klein uitgevallen, maar ik ben er heel tevreden.

Jelske Boonstra

Wat is je grootste wens

waar hoop je op

eerst de wens

daarna de hoop

of juist

vertrouwen op

Wat is je grootste wens

zacht zoet

hemels

sprankelend

of juist

winterse luwte

Wat is je grootste wens

spreek je deze uit

of verdwijnt

juist dan

de magie

Wensen

kan

mag

altijd

overal

hardop

wensen

Gea

Mijn grootste wens

Als ik mijn vierentachtig jaar overdenk, merk ik dat mijn 'grootste wens' sterk werd en wordt beïnvloed door de levensfase waarin ik me op dat moment bevind. Altijd gevolgd door een gevoel van opgetogenheid. Er zijn veel van die geluksmomenten voorbijgekomen.

Ik was zes. Mijn beste vriendin ging met haar ouders naar de kermis in ons dorp. Ik vroeg mijn moeder, wanneer gaan wij? 'Daar gaan wij niet naar toe,' was haar antwoord. 'Maar ik wel', dacht ik. En daar stond ik dan een kwartier later. Ik merkte snel dat alles geld kostte en dat had ik niet. Wat was ik gelukkig toen de buurvrouw me een dubbeltje gaf, voor een ritje in de draaimolen. Het moment dat ik van mijn gespaarde zakgeld de door mijzelf uitgekozen jurk aantrok, en niet één die door mijn moeder was uitgezocht.

De droomwens die mijn grootvader vervulde, door me een spiksplinternieuwe fiets te geven, zodat ik niet meer door weer en wind op het oude barrel van mijn moeder, de vijf kilometer van- en naar de middelbare school, hoefde te fietsen.

Mijn eerste vakantie zonder mijn ouders. Samen met mijn zus naar Italië. Ik mocht gaan studeren. Omdat mijn ouders mijn studie betaalden, besloten zij bij welke universiteit ik me moest aanmelden, dat ik stopte als ik mijn kandidaatsexamen haalde en wie mijn hospita werd. Niets van dit alles temperde mijn geluksgevoel.

Niettemin zijn het vooral de immateriële vervulde wensen, die me intens gelukkig maakten. Na twaalf en half jaar huwelijk werd onze grootste wens, werkelijkheid. Een prachtige zoon werd geboren! En tot onze grote verrassing kwam drie jaar later nog een dochter. Er zijn zelfs twee prachtige kleindochters op ons pad gekomen.

Evenwel is tot nu toe, één wens in mijn leven steeds niet vervuld, waar ik naar blijf zoeken. Misschien dat degene die deze gedachtespinsels leest, denkt dat dit mijn grootste wens is. Tijdens mijn studietijd in Amsterdam, zag ik bij een antiquair in de Nieuwe Spiegelstraat, in de etalage een klein stukje Blanc de Chine ceramiek staan. Het wit leek wel van satijn en op het dekseltje lag een draak. Ik vond het magnifiek en dacht: dat wil ik hebben! Ik liep de winkel in en vroeg of ik het mocht bekijken. 'Wat is het prachtig,' zuchtte ik. 'Ja het is een

keizerlijk stukje uit de Songtijd, dat kunt u zien aan de vijfvingerige draak. Alleen op het porselein dat voor de keizer is bestemd, heeft de draak vijf klauwen. Is het niet volmaakt, dan wordt dit object stuk geslagen. Wordt het porselein voor de gewone man, dan krijgt de draak drie klauwen.' 'Wat kost het,' vroeg ik. Diep teleurgesteld verliet ik even later de winkel. De prijs ging ver boven mijn studentenbudget uit. Ik ben er altijd naar blijven uitkijken. Die zoektochten hebben mij veel mooi Chinees ceramiek opgeleverd, maar nooit dat kleinood uit de Nieuwe Spiegelstraat. Zo lang ik leef, blijf ik zoeken. Toch is heden mijn grootste wens: 'Dat mijn man en ik nog lang bij elkaar kunnen blijven wonen.'

Verboden porselein. Museum Princessehof.

De vaas was bestemd voor de keizer. Maar werd kapotgeslagen omdat hij niet aan de hoogste eisen voldeed.

Cootje Bronner

Mijn grootste wens....op dit moment.....?

Daisy de (straat) madelief.....

Daisy het Engelse woord voor madelief!

Daisy leefde op straat.

Ze is misschien als jonge hond gedumpt, door een jager die haar niet goed genoeg vond?

Ze is misschien geschopt en geslagen waardoor haar bekje scheef staat?

Ze lag misschien achter vuilcontainers van een hotel, op zoek naar wat eten?

Ze rustte misschien soms een beetje uit in een grasveld met madeliefjes.

Ze werd daar, misschien overal, net als zoveel zwerfhonden weggejaagd?

Zeker is dat Daisy uiteindelijk, is opgevangen in een asiel voor honden in Griekenland.

Die verzorgden haar goed en zij zochten een goed baasje voor haar!

Van Griekenland uit maakte ze de reis naar Nederland en kwam terecht bij mijn dochter in Groet.

Daisy durfde niets, bekeek iedereen met argwaan.

Bang. Voor alles en iedereen!

Maar:

Ze hoefde niet meer op straat te overleven, hoefde haar eten niet meer uit containers bij elkaar te scharrelen, werd niet meer weggejaagd. Ze kon nu op het grasveldje met madeliefjes in de achtertuin rustig slapen en heerlijk rennen in de weilanden of op het strand.

Ze kreeg weer vertrouwen in mensen.

Ook bij ons op het Achterpad voelde ze zich veilig.

Zo veilig, dat ze op een keer vanuit haar eigen Madeliefjes tuin, uit Groet helemaal naar het Achterpad rende, na een enorme klap vuurwerk, weken na oud en nieuw door jeugd ontstoken.

Daisy is van nature een hond voor de jacht en ze vind het heerlijk om hard te rennen, want ze heeft heel veel energie.

In de zomermaanden kan dat niet in het bos of de duinen, maar is er de mogelijkheid dat honden 's avonds los mogen lopen op het strand.

Een fantastische uitlaatklep voor de viervoeters.

Een mooie zomeravond verandert in een nachtmerrie!

Op een mooie avond in juni, gaat ze met haar baasjes en haar mensenzusje, naar het strand in Hargen.

Kinderen spelen in het water en honden mogen los, lekker de poten strekken.

En dan gebeurt het.....

Daisy komt frontaal in botsing met de auto van de reddingsbrigade.

Meer dood dan levend wordt ze opgeraapt.

De bungelende achterpoot voorspelt niet veel goeds.

Meer dood dan levend wordt ze naar een dienstdoende dierenarts vervoerd.

De wonden op heel haar lichaam worden verzorgd en de poot gaat voorlopig in het gips en ze krijgt zware pijnstilling.

Ze overleeft!

Als ze uit haar shock komt volgen de onderzoeken en het angstige vermoeden wordt werkelijkheid.

Haar bungelende verbrijzelde achterpoot is niet meer te redden...en moet worden geamputeerd!

MIJN GROOTSTE WENS?

Dat Daisy nog een fijn leven krijgt.

Deze driejarige drievoeter, is een enorme survivor!

Aan haar zal het niet liggen!

Aan ons ook niet!

Anneke Kettenes

Mijn Grootste Wens

De titel 'Je grootste wens' speelde de afgelopen tijd steeds door mijn hoofd en ik kom toch op algemeenheden, clichés... Je zou kunnen zeggen, dan ben je dus een gelukkig mens.

Ik voel mij goed, woon fijn met een prachtig uitzicht en ik ben realistisch met betrekking tot wat mijn mogelijkheden zijn.

Oh nee, ik heb wel een wens: op de bonnefooi door Amerika rijden, tja.....en ik weet dat die wens niet in vervulling zal gaan...

Vroeger wenste ik veel, zoals een kind kan doen en als jonge vrouw kwam ik niet aan wensen toe, in die periode was ik meer aan het overleven en hopen dat het in de toekomst 'goed zou komen'.

Nu is mijn wens te kunnen blijven genieten van het leven en alle mogelijkheden te kunnen benutten. In harmonie leven met mijn kinderen en vrienden in redelijke gezondheid, zodat ik actief kan blijven.

Mooie reizen maken, boeken lezen en genieten van de natuur.

Kortom, ik ben blij dat ik leef en dat was vroeger een grote wens.

Gerda Andriesma

Dat is 1 Wens

Effe diep overwegen, afwegen.
Met korte omwegen kleine paden, grote paden gevonden.
En verrast!

Het eerste wat er zich spiegelt is, wat mij vaak diep raakt 'Zelfontwikkeling'.
Houd het dicht bij huis.
Hoef niet zo ver te lopen ook.
Kan dag en nacht aankloppen.
Zonder iemand te storen.
Hoef er ook niet voor naar buiten.

Was 28, toen ik plotseling een beetje begon te beseffen, dat het Levende Leven het doel is.
De richting.
Het werk is een middel.

Bijzonder mooi woord: Zelfontwikkeling.
In feite: de wikkel er af.
Het masker af.
Zodat we niet steeds ingepakt door het levende Leven rond stappen.
Of voel mij natuurlijk ook scharrelen.

Bevrijding, je vrij voelen en daar naar handelen.

Ook beter kunnen gaan voelen, zien, luisteren, overwegen... etc.
Soms ook de problemen tegenkomen, die vragen om opheldering en schudden ons weer wakker om naar menselijke oplossingen te zoeken.
Oh, wat is dat toch moeilijk.
Houd niet op.....
Het gaat op en neer.
En kunnen onze zegeningen tellen en de wikkels, die we hopelijk in dit Leven er af hebben kunnen halen....

Een gat in de lucht springen en handen omhoog.
Het Leven en het Wonder wat wij zijn, kunnen omhelzen.

M'n hart sprak.

f r e d

steinkühler

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

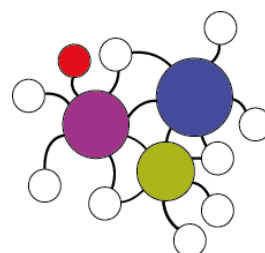
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**